

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100 Ἐξά-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξάμνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆσε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 30 Ἀπριλίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 22

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

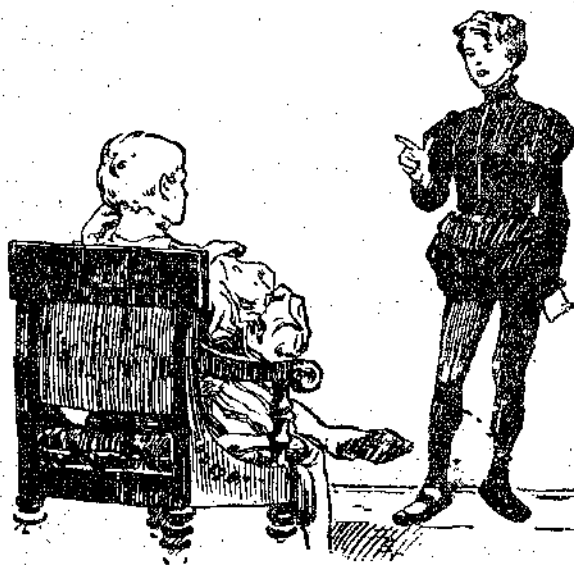
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Ὁ Τὸμ βασιλεὺς

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκαν στὸν βασιλεῖα οἱ ξένοι πρέσβεις μαζί με τὴν λαμπρὴ ἀκολουθία τους καὶ ὁ Τὸμ τοὺς δέχτηκε με πραγματικὰ βασιλικὴ ἀξιοπρέπεια. Στὴν ἀρχὴ οἱ λαμπρὲς καὶ πολὺχρωμες στολῆς καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ θεάματος ἐθάμπωσαν τὰ μάτια του καὶ τὸν ἔκαναν νὰ νομίσῃ πὼς ζεῖ σὲ παραμύθι. Μὰ ἡ ἀκρόαση ἦταν πολὺωρη καὶ ἐξαιρετικὰ μονότονη καὶ οἱ λόγοι ποὺ ἀκούγε ἦταν καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιον γι' αὐτὸ σὲ λίγο ἡ εὐχαρίστηση ἀλλάξε σὲ στενοχώρια καὶ πλήξη καὶ ὁ Τὸμ εὐχόταν νὰ βρισκόταν μιλῶν μακριὰ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Κάθε τόσο ἐπαναλάμβανε τὰ λόγια ποὺ τοῦ ψιθύριζε στ' αὐτὸν ὁ Χέρτφορντ καὶ προσπαθοῦσε νὰ παίξῃ τὸ ρόλο του ὅσο τὸ δυνατόν καλύτερα. Ἦταν ἕνας πρωτόπειρος σὲ τέτοια πράγματα καὶ ἐνοιῶθε τέτοια ἀμυχανία, ὥστε ἡ ἐπιτυχία του ἦταν μόλις κάτι περισσότερο ἀπὸ μετρία.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἡμέρας «χαρμίστηκε», ὅπως τὸ χαρακτηρίζε ὁ Τὸμ, με ἀκροάσεις, συμβόλια καὶ ἄλλα παρόμοια σχετικὰ με τὰ βασιλικά καθήκοντά του. Ἀκόμα καὶ

οἱ δύο ἐκεῖνες ὥρες οἱ καθορισμένες γιὰ τὴν ἀναφυχὴ τοῦ Μεγαλειοτάτου, φάνηκαν στὸν Τὸμ ἀτέλειωτες καὶ πληκτικῆς. Γιατὶ τὸν περιόκλωνε ὁ λόκληρη ἡ Αὐλή του, καὶ κάθε κίνη-

«— Εἶμαι τὸ παιδί ποὺ τρώει τὸ ξύλο». (Σελ. 247, στ. α΄.)

ση καὶ κάθε λόγος του ἔπρεπε νὰ εἶναι μελετημένος καὶ σύμφωνος με τὴν ἐθιμοτυπία. Ὅσοι ἄλλοι τὸν ἀφήσαν μιὰ ὥρα ἐλομόναχον καὶ ἔτσι μπόρεσε νὰ ἴδῃ τὸν Χάμφρεϋ Μάρφλου καὶ νὰ μιλήσῃ μαζί του. Αὐτὸ τὸν εὐχαρίστησε ἐξαιρετικὰ, πέρασε εὐχάριστα τὴν ὥρα του, καὶ ἕνα πλῆθος πράγματα ἔμαθε, χρήσιμα γιὰ τὸ βα-

σιλικὸ ρόλο ποὺ ἔπαιζε ἀθελά του.

Ἡ τρίτη ἡμέρα ποὺ ἔζησε ὁ Τὸμ στὸ παλάτι πέρασε σὰν τῆς ἄλλης. Μὰ τὰ σύννεφα σήμερα ξεδιάλυναν κάπως. Εἶχε ἀρχίσει νὰ συνηθίσῃ στὸ περιβάλλον του καὶ στὶς διάφορες ἀπαιτήσεις τῆς ἐθιμοτυπίας. Ὁ κρίκος ποὺ τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμὸ δὲν τὸν στενοχωροῦσε πιά τόσο πολὺ ὅσο πρῶτα, καὶ παρατήρησε καὶ ὁ ἴδιος ὅτι ἡ παρουσία τῶν Αὐλικῶν καὶ οἱ τιμῆς ποὺ τοῦ ἔκαναν δὲν τὸν ἔφεραν πιά σὲ ἀμυχανία ὅπως στὴν ἀρχή, ἀλλ' ἀρχίσαν νὰ τοῦ φαίνονται σὰν πράγματα φυσικὰ.

Ἐνας μονάχα φόβος τὸν κυρίευε καὶ τὸν ἔκανε νὰ παραλύῃ: Ἡ ἰδέα τοῦ ἐπίσημου τραπέζιου. Ἡ σκέψη πὼς θὰ γευμάτιζε ἐλομόναχος σ' ἕνα πελώριο τραπέζι, ἐνῶ ἀμέτρητα ζευγάρια μάτια θὰ ἦταν καρφωμένα ἐπάνω του με περιέργεια καὶ ἀπειρα χεῖλια θὰ ψιθύριζαν τίς κρίσεις τους γιὰ τὸ φέροσιν του, ἔκανε τὸν Τὸμ νὰ νοιώθῃ ρίγος σ' ὅλο του τὸ κορμὶ καὶ νὰ εὐχεταί μ' ὅλη του τὴν καρδιά νὰ μὴν ξημερώσῃ ποτὲ αὐτὴ ἡ ἡμέρα.

Μὰ ὥστόσο ἡ τετάρτη ἡμέρα ἐφθασε, καὶ ὁ Τὸμ δὲν μπόρεσε νὰ καθυστερήσῃ τὴν ἀφιξή της. Εἶχε χάσει ὅλο του τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐτοπεποίθησή του. Οἱ τυπικῆς τελετῆς τοῦ ντυσίμα-

τος καὶ τοῦ χτενίσματος τοῦ φάνηκαν περισσότερο βαρετῆς καὶ κουραστικῆς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, καὶ τὸ συναίσθημα ὅτι δὲν ἦταν παρὰ ἕνας φυλακισμένος, τοῦ πιέζε τὴν καρδιά του με μεγαλύτερη δύναμη.

Ἀργὰ τὸ πρωὶ βρισκόταν με τὸ λόρδο Χέρτφορντ στὴ μεγάλη αἴθουσα. (Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΨΥΧΕΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Είναι αλήθεια, νταντά, πώς τή νύχτα θ' αναστηθ' ο Χριστός μας; — Ναι, Μίμη. Δεν τ' είπαμε τόσες φορές;

— Και τήν ώρα που θ' ανεβείν στον ούρανο έμεις δ' αν βλέπουμε. Έκεινος όμως μ'ς βλέπει και μ'ς άκούει. Άν του ζητήσω εκείνη τήν ώρα μια χάρη, θά μου τήν κάμη, νταντά;

— Νά του ζητήσης μια χάρη; Και σάν τί;

— Ο μικρός σιωπώνει. Δέ θέλει να πη τ'ό μυστικό του. Είναι όκτώ χρονών μόλις, κι' όμως σκέπτεται σάν μεγάλος. Μόνο που διατάζει να έξωτερικεύη πάντα τις σκέψεις του. Ίσως γιατί δεν έχει και κανένα να τις εμπιστευθ'η. Ο παπούς του είναι άμιλητος, σοβαρός. Η μαμμά πάντα θλιμμένη, συχνά κλαμμένη. Η νταντά τόν αγαπά βέβαια πολύ. Μά είναι άπότομη, γκριζάρια κάποτε. Κι' ο άδελφούλης, ο Λαλάκης, τόσο μικρός, ούτε τεσσάρων χρονών...

Κι' ο μπαμπάς λείπει πάντα... Δεν έχει πεθάνει, ούτε λείπει σ'ε ταξίδι όπως τούδλεξαν και πίστευε πριν. Είναι έδω στην πόλη, μά ζει σ' άλλο σπίτι. Ένας συμμοθητής του τόν έδειξε μια φορά στο Μίμη.

— Ζαρυφάκη, σ'ό πατέρης σου.

Κι' ο Μίμης έκοιτάζε και είδε μια γνώριμη σιλουέττα. Θυμήθηκε πώς σ'τά γόνατα αούτου του κυρίου, είχε χορέψει πολλές φορές, όταν ήταν στην ηλικία του Λαλάκη. Μά τώρα στεκόταν διαστακτικά. Κι' σ'όπου ν' άποφασίση να τρέξη, ο κύριος ήταν πολύ μακριά. Τό μεσημέρι άνήγγειλε θριαμβευτικά στο τραπέζι:

— Μαμμά, ο μπαμπάς γύρισε από τ'ό ταξίδι. Δεν ήρθε σ'όπτι;

— Η μαμμά τινάχτηκε. Έγινε κατακόκκινη, βούρκωσαν τ'ά μάτια της, και βγήκε από τήν τραπεζαρία.

— Ανόητε! Βλάκα! Άλλη φορά να μ'ην αναφέρης τ' όνομα του μπαμπά σου. Είναι άκαρδος. Και σ'ό θά του μοιάσης. Και βγήκε θυμωμένος σ'τή βεράντα ο παπούς.

— Ναι... Άκαρδος! μουρμούρισε ή νταντά, που είχε παρερρεθεί σ'τή σκηνή. Άλλοι είναι άκαρδοι...

Και πεισματάρηδες... Τι να σου κάμη κι' ο καϊμένος ο κύριος; Μωρό είναι να τόν διευθόνου; Μά εγώ βλέπω πώς ή κυρία μ' αούτα και μ' αούτα γρήγορα θά μ'ς φύγη. Και τούτα δ'ω τ' άγγελάκια μου, θά μείνουν όρφανοδία...

— Για μ'ς λές, νταντά; — Όχι. Μή ρωτάς πολλά πολλά πράγματα. Μίμη, και μ'ην ανακατεύσασαι όπου δ'εν σ'ε σπέρνου, τόν άποπήρε καίνη.

— Μά σήμερα, ε,τι λέγω, κανενός δ'εν άρέσει...

— Όχι, χρυσούλη μου. Δεν φταις εσύ και σ' άποπέρνω. Μά να, βλέπω πώς ή μαμμά σου δ'εν άντέχει. Μ'ην τής κάνεις τέτοιες κουθέντες σάν τή σημερινή... Τήν καϊμένη! Σίγουρα θά πεθάνη. Αούτος ο καϊμός θά τήν φάη...

Κι' ο Μίμης πήρε τ'ο Λαλάκη που δ'εν είχε νοιώσει τίποτε απ' έλη αούτ'ή τ'ή φασαρία, κι' άνέθηκε με βαρεία καρδιά σ'τήν κάμαρά τους να παίξουν.

Μά σήμερα — Μεγάλο Σάββατο — μια σκέψη τριγυρίζει άδιάκοπα σ'ό μυαλό του. Συλλογιέται πώς αν μ'όρση να ξυπνήσ'η τή νύχτα, θά πάρη τ'ο Λαλάκη και θά πάνε μαζί σ'τήν εκκλησιά. Όχι σ'τή δικιά τους τήν κοντινή, μά σ'τή Μητρόπολη. Σ' εκείνη τ'ή συνοικία κάθεται ο μπαμπάς. Θά παρακαλέσ'η τ'ο Χριστούλη, τήν ώρα που φάλλουν τ'ο «Χριστός Άνέστη» κι' ανεβαίνει Έκεινος σ'τόν ούρανο θρόνο Του, να φέρη τ'ο μπαμπά πίσω σ'ό σ'όπτι, ίσως γίνη καλά ή μαμμάκα, που έλο και χειρότερα είναι, και να πάψη π'ά ο παπούς να είναι θυμωμένος...

Και προσπαθεί να καταφέρη τ'ο Λαλάκη να κοιμηθ'η. Μά ο μικρός άντιστέκεται. — Είναι νωρίς, Μιμάκη. Τώρα φάγαμε. Δεν άναψαν λάμπες. — Δεν πειράζει, Λαλάκη μου. Άν κοιμηθ'ουμε τώρα, θά ξυπνήσουμε και τ'ή νύχτα τήν ώρα που θά χτυποθ' οι καμπάνες. Νά δ'ης τί όμορφα που θάβναι! Τώρα οι καντηλανάφτες σ'ολίζουσι τις πόρτες με δάφνες και μυρσίνες.

— Μά δ'ε θάβναι σκοτεινά;

— Τι λές! Σκοτεινά! Σ' όλο τόν αύλόγυρο τ'ής εκκλησιάς έχουν κάμει γιρλάντες από λαμπάκια. Θάβναι πολύ όμορφα όπως σ'τόν Παράδεισο. Έπειτα... να σου π'ω ένα μυστικό, Λαλάκη. Δέ θά τ'ό π'ης κανενός;

— Ούτε σ'τή μαμμά; Δέν είναι άμαρτία;

— Μά για τ'ο καλό τ'ής μαμμάς είναι. Δέ βλέπεις τί άρρωστη είναι σ'ήμερα; Δέν έσηκώθηκε καθόλου. Άν δ'εν έρθ'η ο μπαμπάς δ'ε θά γίνη καλά. — Μά νάτος ο μπαμπάς. Μόνο που δ'εν ψεύτικος.

Άντίκρου σ'ό κρεβατάκι τους, σ'ε

μια όμορφη κορνίζα, είναι ή φωτογραφία τ'ου μπαμπά. Η φωτογραφία ή άψυχη.

— Όχι, Λαλάκη. Έμεις θά πάμε σ'τήν εκκλησιά να παρακαλέσουμε τ'ο Χριστούλη να μ'ς φέρη σ'όπτι τόν άληθινό μπαμπά.

— Θάρθη, αλήθεια, ε μπαμπάς; Και θά με φιλά, θά με καθίσει σ'τά γόνατα; Θά μ'ς φιλά;

— Ναι, θά μ'ς φιλά. Μά εγώ δ'ε θά καθίσω σ'τά γόνατά του. Είμαι μεγάλος π'ά.

Και πραγματικά, τ'ο προσωπ'άκι τ'ου μικρούλη, έχει μια έκφραση πολύ σκεπτική, πολύ σοβαρή. Δέν είναι πρόσωπο μικρού παιδιού. Και ή έκφραση αούτ'ή δυναμώνει, καθώς σ'όθει και φιλά τ'ο μικρό άδερφό, ψιθυρίζοντας.

— Κοιμήσου, Λαλάκη μου! Και τ'ή νύχτα θά δ'ης! Θά σου φέρω τόν άληθινό μπαμπά.

Πέφτει κι' ο ίδιος σ'ό κρεβάτι. Σ'ε λίγα λεπτά δέν άκούεται παρά ή ήρεμη άνάσα τους.

Οι καμπάνες! Ήπινα ο Μίμης κι' ανακαθίσει σ'ό κρεβατάκι του. Δίπλα, στις καρέκλες, είναι άπλωμένα τ'α καινούργια κόστουμάκια τών παιδιών, με τ'α κατακαίνουργα λουστρινάκια, τις άσπρες καλτσιτσες και τ'α ναυτικά μπερέ. Μά δέν κάμει καμμία κίνηση. Άφουγκράζεται. Νά, ή πόρτα έκλεισε. Σίγουρα ο παπούς φεύγει για τήν εκκλησιά. Άλλος κανένας δ'ε θά πάη. Η νταντά θά κάμη συντροφιά τ'ής άρρωστης μαμμάς. Η Μαρίνα, ή μικρή όηπρέτρια, πήγε να κάμη Πάσχα σ'ό χωριό της. Θά πάνε μονάχα τ'α παιδιά σ' όποια εκκλησιά θέλουν. Αούτο που ζητοόσε ο Μίμης.

— Ήπινα, Λαλάκη. Είναι ώρα! Πάμε να φέρουμε τ'ο μπαμπά!

Η φωνή του τρέμει από λαχτάρα κι' άγωνία. Πώς θά τ'ο καταφέρη; Και θά προφθάσ'η τάχα να βρ'σκειται σ'τήν εκκλησιά τήν ώρα που π'ρέπει; Και τ'ο φέμμα που θά π'η τώρα; Άχ, Θεέ μου! Άν θυμώσ'η ο Χριστός; Μ' άφου θά τ'ο π'η για να σώσ'η τ'ή μαμμά, τ'ή χρυσή του μαμμάκα;

— Λαλάκη, σ'ήνω χρυσό μου.

— Έλα να πάμε σ'τήν εκκλησιά.

— Είναι ώρα; ρωτά νυσταγμένος ο άλλος.

— Ναι. Τώρα θά σ' άφήσω να πάω να φέρω τ'ή νταντά. Έσ'ό δ'ε θά μιλ'ήσης καθόλου, τ' άκουσ;

— Καλά. Πήγαινε.

— Τι είν' αούτα που λές; Τραλλάθγες, Μίμη; Θά π'ς σ'τήν εκκλησιά

μοναχός σου; Και γιατί δέν τ'όλεγες πριν να πάς με τόν παπού σου;

— Δεν τόν άκούσα άπαντά ο μικρός κοκκινίζοντας για τ'ο φέμμα. — Έλα, νταντά, άφησέ μας.

— Άφησέ μας!; Μ'ην έχεις σκοπό να πάρης και τ'ο Λαλάκη;

— Ναι, νταντά. Έλα, μή φωνάζεις. Άς πάμε και μετς μια φορά να δούμε τ'ήν Άνάσταση...

— Αούτο να τ'ο βγάλ'ης από τ'ο νοού σου! Άκούς εκεί! Αούτα παιδιά μονάχα να βγούν τέτοια ώρα έξω μόνο τους; Που ξανακούστηκε;

— Μά είναι κοντά ή εκκλησιά. Έλα, νταντά! Άσε μ'ς. Θέλουμε να πάμε για τ'ή μαμμά.

— Τι μου λέτε τώρα για τ'ήν κυρία! Νά ξαναπέσετε σ'τά κρεβάτια σας και να κοιμηθ'ητε σάν καλά παιδιά. Έλα, άγγελάκια μου! Μή με βασανίζετε.

Η ίδια νοιώθει πώς δέν έχει δύναμη ν' άντισταθ'η σ'τά παρακάλια τ'ου μικρούλη και σ'τή βουδή ίκεσία τών ματιών τ'ου Λαλάκη. Κι' ο Μίμης νοιώθει πώς ή νταντά κοντεύει να νικηθ'η. Κι' άποφασίζει να φανερώσει τ'ο μισό μυστικό του.

— Έέρεις, νταντά; Θέλω να παρακαλέσω τ'ο Χριστούλη να μ'ς φέρη πίσω τ'ο μπαμπά, για να μ'ην είναι π'ά ή μαμμά λυπημένη. Έδω σ'τά κρεβάτια μας δ'ε θά μ'ς άκούσ'η.

— Τ'α πουλάκια μου! ψιθυρίζει ή νταντά συγκινημένη. Δές τί σκέφθηκαν! Άς τ' άφήσω... Κοντά είναι... Κι' ο Θεός θά τ' άκούσ'η.

Γρήγορα γρήγορα, ντόνει τ'α δυό παιδιά. Τους δίνει τ'α κεράκια και τ'α κατεβάσει σ'ό δρόμο με χίλιες συστάσεις.

Χεροπιασμένα προχωρούν. Φθάνουν σ'τή Μητρόπολη κοντά, περνούν ανάμεσα από τ'ή διπλή σειρά τών στρατιωτών και μπαίνουν σ'τήν αύλη άκριβώς τ'ήν ώρα που βγαίνουν από τ'ήν εκκλησιά ο δεσπότης, οι παπάδες κι' οι διάκoi, οι ψάλτες και τ'α παιδιά που τους βοηθούν. Κι' απ' έλες τις πόρτες ξεχύνεται κόσμος, κρατώντας άναμμένα κεριά.

Γοητευμένα, κοιτάζαν τ'α παιδιά τ'ο δεσπότη με τ'ή διαμαντοστόλιστη μίτρα και τ'ήν πολύχρωμη στολή του. Ο διάκος διαβάσει τ'ο Εδωγγέλιο. Κι' εταν τελείωσε, ο δεσπότης άρχισε να φέλην με τ'ή χοντρή φωνή του τ'ο «Χριστός Άνέστη». Ψηλά σ'τόν ούρανο είναι στραμένο τ'ο βλέμμα του, σ'ά να βλέπ'η τ'ο θαυμάσιο δράμα τ'ου Θεού που ανεβαίνει σ'τόν ούρανο νικώντας τ'ο θάνατο.

— Ης, Λαλάκη, αούτα που σου είπα!

Σμίγουν τ'α χέρια, κοιτούν τόν ούρανο. Κι' από τ'α βάρη τών άθώνων καρδιών τους, ανεβαίνει σ'τά χείλια ή παράκληση...

— Χριστούλη! Φέρε πίσω τ'ο μπαμπά μας...

Και σ'ά ν' άκούσ'ηκε ή παράκληση, εκείνος που ζητοόσαν βρ'σκειται δίπλα τους. Πρώτος τόν άντικρύζει ο Μίμης.

— Μπαμπά, Έρθεσ κιόλα; Ό Χριστούλης σ' έστειλε;

— Ο μπαμπάς σ'όθει και φιλά τ'ο μεγάλο. Σηκώνει σ'τήν άγκαλιά του τ'ο μικρό, τόν φιλά, και τόν άφίνει πάλι κάτω.

— Θάρθη σ'όπτι, μπαμπά; λέει ο Μίμης. Έέρεις, ή μαμμά είναι άρρωστη; γιατί εσύ έλο λείπεις κι' ο παπούς θυμωμένος, λέει ή νταντά. Μόνο που δ'ε θέλει να τ'ο π'ει. Μά σ'ό θάρθη σ'όπτι μαζί μας ε;

— Όχι, παιδί μου... Δέ μπορώ... Άχ! τί σπαραγμός σ'τή μικρή καρ-

διά μου που πίστεψε τόσο σ'τή δύναμη τ'ής προσευχής και τ'ής επίκλησης του!

— Θά πεθάνει λοιπόν ή μαμμά; λέει κλαίοντας.

— Είσαι κακός λοιπόν, κύριε μπαμπά! προσθέτει ο μικρός...

Και ε μεγάλος άντρας κλονίζεται. Η ψυχή του φωτίζεται. Συλλογιέται, τί άξια θά είχε τάχα ή θυσία τ'ου μεγάλου Θεού, αν οι άνθρωποι δ'ε μπορούν να θυσιάσουν τόν έγωισμό και τ'α ταπεινά πείσματά τους. Και με μιάς πέρνει τ'ή μεγάλη άπόφαση.

— Έλάτε! Πάμε, παιδιά, σ'ό σ'όπτι να μ'ην πεθάν'η ή μαμμά που τ'ήν αγαπάμε τόσο πολύ ε,λοι μας...

— Μπαμπά! — Μπαμπάκα!...

Κι' οι τρεις μαζί, προχωρούν για μια καινούργια Άνάσταση...

ΕΛΕΝΗ ΠΡΕΖ ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'

Τ'α έξη ζώα έφτασαν σ' ένα δάσος, πολύ μακριά από τ'ήν πόλη, κι' εκεί μόνο σταμάτησαν. Χαρούμενα για τ'ήν έλευθέρια τους, μά και κατακουρασμένα από τ'ήν τρεχάλα, ξαπλώθηκαν να κοιμηθ'ουν τ'ο υπόλοιπο τ'ής νύχτας. Άμα ξημέρωσε, ξύπνησαν. Και τότε ή μαϊμού, που αγαπούσε να βγάλ'η λόγους, τ'α μάζεψε και τούς μίλησε έτσι:

— Αδέρφια! Άποχτήσαμε τ'ήν έλευθέρια μας, άλλ' αούτο δέν άρκεί. Π'ρέπει και να τ'ή διατηρήσουμε, να τ'ήν εξασφαλίσουμε. Άν πηγαίνουμε έτσι έτσι μαζί, σ'ά στρατός, ύπάρχει φόβος να κινήσουμε τ'ήν προσοχή και να μ'ς ξαναπιάσουν. Η ιδέα μου λοιπόν είναι να σκορπισθ'ουμε, να χωρισθ'ουμε. Σκληρό αούτο, άλλ' άναγκαίο. Άς ζήση καθένας μας όπως ξέρει κι' όπως μπορεί. Ζώα έλεύθερα είμαστε, έξυπνα, γερά. Η φύση μ'ς έδωσε όλα τ'α προσόντα. όλα τ'α προτερήματα, όλα τ'α όπλα, για να τ'α βγάλ'ουμε πέρα μονάχα μας, χωρίς να έχουμε ανάγκη να γινόμαστε δούλοι τ'ου άνθρώπου. Έέρουμε και τ'ήν τροφή μας να βρ'σκουμε, και τ'ή στέγη μας. Δέν θά πεθάνουμε τ'ής πείνας, ούτε θά κοκκαλιάσουμε από τ'ο κρύο. Ο κόσμος όλος είναι δικός μας. Λοιπόν, άς άποχαιρευτούμε τώρα κι' άς τραβήξ'η καθένας μας τ'ο δρόμο του!

Αούτα τούς είπε ή Φουντούκω. Η ιδέα της ήταν σωστή, τ'ήν παραδέχτηκαν. Και τ'α έξη ζώα, απ'ου άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν με δάκρυα, χωρίστηκαν.

Ένώ γινόταν αούτα σ'ό δάσος, τ'ο Θηριοτροφείο Χάρρυ-Κόμπλεν ήταν άνάστατο. Πρώτος ο Κάισαργας έδωσε τ'ήν είδηση πώς τ'α ζώα έλει-

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΕΣ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —
"Όλοι του είπαν πρόθυμα που
μπορούσε να βρεί την κατοικία του
Διαγόρα, και την άλλη μέρα ο Κρί-
των βρέθηκε μπροστά στο βόσχο :

— Χαίρε, Διαγόρα! του είπε. Πρέ-
πει να είσαι περήφανος για τους
γιούς σου.

— Η Άφροδίτη μου τους έχάρισε,
αποκρίθηκε ο βόσχος. Άλλά τι θέ-
λεις εσύ, ξένη, σ' αυτά τα μέρη.

— Διαγόρα, είπε ο Κρίτων, ξέρεις
δτι κάθε τέσσερα χρόνια, όλα τα
Έλληνόπουλα μαζεύονται και αγωνι-
ζονται στην Όλυμπία για το κλωνά-
ρι της δάφνης. Χαρά στο γονιό, που
δ γιός του θα πάρει αυτό το κλωνά-
ρι. Παντού του ανήκει η πρώτη θέ-
ση, η Πατρίδα συντηρεί τους ολυμ-
πιονίκες, οι συμπολίτες τους παραμε-
ρίζουν όταν αυτοί περνούν. Όλοι λένε
δταν βλέπουν τον ετυχημένο γονιό :

— Είναι πατέρας ολυμπιονίκη!

— Αυτό είναι αληθινή ετυχία,
είπε ο Διαγόρας με θαυμασμό.

— Λοιπόν, μην τα φυλάς τα παιδιά
έδώ άδικα στο κοπάδι. Στείλε τα
μου στο Γυμνάσιο να τα διδάξω γυ-
μναστική και μια μέρα θα μου το
χρωστάς χάρη. Δέ θέλω χρήματα.
Μόνο να μου τα εμπιστευθής, και εί-
μαι βέβαιος δτι μια μέρα θα τιμή-
σουν την πατρίδα τους.

**

Σουρούπωνε την ώρα που ο Κρί-
των γύρισε από Γυμνάσιό του, μαζί
με τα δυο παιδιά.

Οι μαθητές αναπαύονταν στην αυ-
λή κι' άκουγαν έναν ποιητή, που ά-
πάγγελε στίχους, παίζοντας τη λύ-
ρα του.

— Είδες τον Κρίτωνα που έφερε
δυο φτωχόπαιδα μαζί του; είπε ο

νας μαθητής στο διπλανό του. Είδες
τί ώρατα καρμιά που έχουν;

— Ναι, θα τάφερε για σκλάβους,
είπε ο άλλος.

— Δεν πιστεύω. Έγώ λέω μήπως
είναι μέλλοντες ο-
λυμπιονίκες.

— Πρ! Αλλά μι-
ρίζουν το στόμα
τους γάλα! Έγώ
τά βάζω κάτω σε
μισό λεπτό!

Ο Σκόπας κι' ο
Άλκαμένης είχαν
καθήσει κοντά στους
άλλους μαθητές κι'
άκουσαν αυτά τα
λόγια.

— Ο αδελφός
μου κι' εγώ, είπαν
στα δυο παιδιά, δ-
ταν ο ποιητής τε-
λείωσε την άπαγγε-
λία του, ζητούμε

να πάρτε πίσω τα
λόγια σας. Άλ-
λοιώς πρέπει να
μετρηθήςτε μαζί
μας.

Ο Μύρων κι' ο
Θεαγένης ήταν
οι καλύτεροι μαθη-
τές του Γυμνασίου.
Άέχτηκαν λοιπόν
πρόθυμα να μετρη-
θούν με τους νεο-
φερμένους, ενώ γύ-
ρω όλοι μαζεύτηκαν
για να ιδούν.

Μά αυτό που
είδαν τους έκαμε
κατάπληξη. Ο
Σκόπας έπιασε το
Θεα-
γέννη και τον
σώριασε χάρη
μογο-
μιάς με δύναμη
λιονταριού. Ο
Άλ-
καμένης πάλι
είχε τόσο
εδλυγισία
και σβελτοσύνη,
ώστε άφου
κούρασε
πρώτα τον
αντίπαλό
του, τον
νίκησε
ύστερα
με όλη
την
ευκολία.

**

Τ' άλλο πρωί, οι άθλητες σηκώ-
θηκαν νωρίς, έκαμαν το μπάνιο
τους κι' άρχισαν τις άσκήσεις. Ο
Κρίτων
τους έβαλε να τρέξουν γύρω στο
στί-
βο της
αυλής, στην
αρχή
σιγά, ύ-
στερα
με όλη
ταχύτητα.

Έδω ο Άλκα-
μένης θριάμβευσε.

— Μά το Δία!
φώναξε ο Κρίτων.
Αυτά είναι
φτερά,
δέν είναι
πόδια!
Θάλεγε
κάνεις
δτι
φορείς
τα
πέδιλα
του
Έρμη!

Υστερα τα παι-
διά πήγαν σε
μια το-
ποθεσία
στρωμένη
με άμμο,
δπου μά-
θαιναν να
ίππευον
σε
άλογα
δίχως
σέλλ-
α, για να
μάθουν
αργότερα
να διευ-
θύνουν
άρματα.

Πέρασαν κάμποσοι μήνες
δλο δου-
λειά, όλο άσκήσεις. Ο Κρίτων
έν' άπό-
γεμα
μάζεψε
τα
παιδιά
και
τους
είπε:

— Σε λίγες
μέρες
γίνονται
οι ά-
γώνες
της
Όλυμπίας.
Το
Γυμνάσιό

« Άκουγαν έναν ποιητή... » (Σελ. 258, στ. α')

μας θα
δώσει
τους
καλύτερους
άθλη-
τές
κι'
είμαι
βέβαιος
δτι
κάποιος
άπ'
αυτούς
θα
φέρη
στην
πατρίδα
μας
το
τιμημένο
κλωνάρι.
Σας
δίνω
άδεια,
να
πάτε
στα
σπίτια
σας
να
άποχαιρετή-
σετε
τους
γονείς
σας
και
να
κάμετε
θυσίες
στους
θεούς.
Την
ώριση
μήνη
ή-
μέρα,
να
είστε
όλοι
έδω!

Τα
παιδιά
την
άλλη
μέρα
έφυγαν
για
τα
σπίτια
τους. Η
Ήλέκτρα
δέ-
χτηκε
με
άπεριγραπτή
χαρά
τα
δυο
της
αγόρια,
κι'
άφου
έκαμαν
θυσίες
κι'
ευχήθηκαν
για
τη
νίκη,
δ
Σκό-
πας
κι'
δ
Άλκαμένης
γύρισαν
στο
Γυμνάσιο.

— Οι γιοί σου
θα μας
φέρουν
τη
δάφνη,
είπε
δ
Κρίτων
στο
Διαγόρα,
είμαι
βέβαιος
γι'
αυτό.

Και
τα
πιο
ώρατά
και
γερά
παι-
διά
της
Ρόδου
ξεκίνησαν
άπό
την
ώραία
άκρογιαλιά
της
για
τη
δοξα-
σμένη
Όλυμπία,
δπου
κάθε
τέσσα-
ρα
χρόνια
δοξαζόταν
η
σωματική
άκμή.

Υστερ'
άπό
λίγον
καιρό,
έμποροι
που
γύρισαν
άπό
την
Πελοπόννησο,
είχαν
φέρει
το
χαρούμενο
μήνυμα:
Ο
Σκόπας
είχε
ανάδειξη
δλυμ-
πιονίκες
της
πάλης
κι'
δ
Άλκαμέ-
νης
του
δρόμου.
Όλη
η
Ρόδος
τότε
πανηγύριζε.

Κι'
δταν
ένα
πρωί,
πρόβαλε
στο
πέλαγος
ένα
περήφανο
καράβι,
που
έφερε
πίσω
τους
δοξασμένους
δλυμ-
πιονίκες,
όλοι
είχαν
κατεβή
στο
για-
λό
για
να
τους
υποδεχτούν.
Το
Δια-
γόρα
τον
είχαν
στην
πιο
τιμητική
θέση
κι'
όλοι
του
έλεγαν:

— Ετύχησέμε
πατέρα,
τί
άλλο
καλό
μπορούσε
τάρα
πιά
να
σοβ
στείλουν
οι
θεοί!

(Διασκευή) ΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΛΕΡΟΣ

« Μάθαιναν να ίππεύουν... » (Σελ. 258, στ. β')

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΔΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ποτέ
δέν
θυμόταν
η
λαίδη
να
χου-
σε
τόσα
δάκρυα
στη
ζωή
της,
παρά
μόνο
δταν
έχασε
την
κόρη
της.
Κι'
δμως,
μ'
όλη
την
πληγωμένη
της
καρδιά
και
την
οικογενειακή
περη-
φάνεια,
η
μεγάλη
αυτή
χριστιανή
συγχωρούσε
τόρα
τη
Μπέλλα.

Άξαφνα
σκιρτήσε:
Στο
χάλλ
ά-
κουγόταν
βήματα.
Σηκώ-
θηκε
και
σκούπισε
τα
μάτια
της.
Η
καμαριέρα
στεκόταν
στην
πόρτα
με
το
πρόσωπο
άλλοιωμένο
άπό
φρίκη.

— Μυλαίδη!
Μυλαί-
δη!...
Κι'
άλλο
δυστύχη-
μα!...
Η
Τζαίνη,
η
τρελ-
λή...

— Τι;

— Ήταν
άνεχασμένη
σ'
ένα
οκαμνί
την
ώρα
που
έ-
φτασε
το
αυνοκίνητο
με
το
φορτίο
Άπό
τη
συγκίνηση
της,
έπεσε
ανάσχελα
κι'
έ-
σπασε
το
λαϊμό
της...
Λί-
γες
ώρες
έχει
να
ζήση...
τη
βρήκαμε
κρεβατωμένη
στην
κάμαρα
της
μς
Έδιθ...

Θέλετε,
κυρία,
να
την
ιδήτε;

— Ναι,
Μαίρη,
έρχουμαι.

Περίεργο
πράγμα!
Άνε-
βαίνοντας
τη
σκάλα,
η
λαί-
δη
είχε
το
προαίσθημα
δτι
θα
έξυχνίαζε
τόρα
κι'
άλλο
μυστήριο,
κι'
δτι
άπό
τη
συνομιλία
που
έκανε
με
την
έτοιμοθάνατη,
κρεμόταν
όλη
της
η
ζωή!

«ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Όταν
μπήκε
στο
δωμά-
τιο
δπου
είχαν
μεταφέρει
τη
δυστύχη
Τζαίνη,
η
λαίδη
δπισθοχώρησε
με
άνατριχί-
λα.
Το
μαραμένο
πρόσωπο
της
γριάς
είχε
μάν
έκφραση
τόσο
πονε-
μένη,
τόσο
τραγική!

Την
ίδια
στιγμή,
παρ'
όλιγο
ν'
ά-
φήση
κραυγή
άπό
έκπληξη:
Στα
έ-
πιπλα
στούς
τοιχούς,
παντού,
ήταν
φωτογραφίες
της
Μπέλλας.
Άλλες
νέ-
ες,
άλλες
παλιές,
μα
όλες
παρίσταναν
τη
Μπέλλα
με
μεγάλη
τουαλέττα.
Μερικές
άπ'
αυτές
η
λαίδη
δέν
τις
ήξερε,
δέν
πίς
είχε
ιδή
ποτέ.
Πώς
μόρεσε
να
τις
μάζεψη
η
Τζαίνη;

Γύρισε
πρός
τη
λαίδη
το
πονεμένο
έκείνο
πρόσωπο
και
τη
ρώτησε
μ'
άδουατη
φωνή:

— Πέθανε;

— Όχι,
της
αποκρίθηκε,
άλλά
μπορεί
να
μη
βγάλη
τη
νύχτα.

Κεραυνός
άν
έπερτε
μπροστά
στη
Τζαίνη,
δέν
θα
της
έκανε
τόση
έντύ-
πωση.

— Θα
πεθάνη!
φώναξε
άγρια.
Η
μικρή
μου
Μπέλλα
θα
πεθάνη,
το
μονάκριβό
μου
παιδί!

Η
λαίδη
Σβεσενχάμ
έμεινε
άφω-
νη
άπό
την
έκπληξη.

— Πήγτε
μου
λοιπόν,
έξακολούθη-

« Η Μπέλλα ήταν μονάχη, έγκαλωμένη σε μια μεγάλη κολυθόνα... » (Σελ. 246, στ. α')

σε
η
Τζαίνη,
λυπηθήςτε
με
και
πήγτε
μου.
Σας
παρακαλώ,
σας
έξορκίζω.
Υποφέρει
πολύ;
Την
άκρωτηρίασαν,
την
παραμόρφωσαν...
Της
έκοψαν
τα
ώρατα
της
χρυσά
μαλλιά...
Ά-
τί
πόνος,
τί
σπαραγμός
να
συλλογιέ-
μαι
πώς
η
μικρούλα
μου
μπορεί
να
πεθάνη
άπό
στιγμή
σε
στιγμή,
και
εγώ
νάμαι
καρφωμένη
σ'
αυτό
το
κρεβάτι!...
Μυλαίδη,
σας
πικράνα
τότε
με
την
κόρη
σας,
δπως
πικρά-
νουμε
τάρα
εγώ
με
τη
Μπέλλα...
Κάμετέ
μου
καλό
άντι
κακού
λυπη-
θήτε
με!

Άπό
τα
σκονεινά
αυτά
λόγια,
ένα
μόνο
κατάλαβε
η
λαίδη
Σβεσενχάμ:
η
Τζαίνη
ένόμιζε
πώς
το
δυστύχημα
είχε
συμβεί
στη
Μπέλλα,
και
άπό
τη

λύπη
της,
είχε
άρχισει
να
της
έξ-
φύγουν
έκμυστηρεύσεις
παράξενες,
αινεματικές,
που
λές
και
της
άγοι-
γαν
μια
πόρτα
πρός
το
φως.
Τα
πάν-
τα
θάδινε
για
να
μάθη
τί
έννοοθσε
η
Τζαίνη,
τι
ήθελε
να
πή.
Άλλά
πριν
τη
ρωτήση,
η
καλή
κυρία
θεώ-
ρησε
χρέος
της
να
την
ήσυχάζση,
να
τη
βγάλη
άπό
την
πλάνη
της.
Και
της
είπε:

— Δέν
πληγώθηκε
η
Μπέλλα,
πα-
ρά
η
Έδιθ.

Μ'
όλο
τον
πόνο
που
άλλοίωνε
τα
χαρακτηριστικά
της,
το
πρό-
σωπο
της
Τζαίνης
αίθριασε.
Και
σιγά,
έκστατικά,
φιθύ-
ρισε:

— Η
Μπέλλα...
η
Μπέ-
λλα...

Άκόμα
πιο
σιγά,
άλλά
με
φωνή
που
έτρεμε
άπό
άγωνία,
η
λαίδη
Σβεσενχάμ
τόλμησε
να
ρωτήση:

— Τζαίνη,
πρωτότερα
εί-
πες
κάτι
λόγια
που
δέν
τά
κα-
τάλαβα
καλά.
Σε
παρακαλώ,
έξήγησέ
μου
τα.
Γιατί
είπες
τη
Μπέλλα
παιδί
σου;
Και
προπάντων,
γιατί
είπες
πώς
μου
προξένησες
λύπη,
πώς
με
πικράνες
τότε
με
την
κόρη
μου;

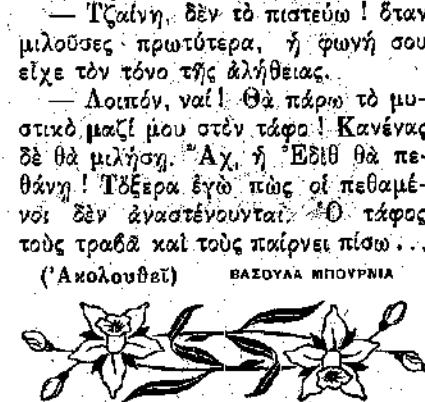
Άντί
να
μιλήση,
η
Τζαί-
νη
έκλεισε
σφιχτά
το
στόμα
της.
Και
πέρασαν
κάμποσες
στιγμές
με
σιωπή.

Η
λαίδη
άκουγε
τους
παλμούς
της
καρδιάς
της.
Προαιθανάταν
πάλι,
και
τό-
ρα
πολύ
περισσότερο,
πώς
οι
άποκαλύψεις
της
γριάς
ύπηρέτριας
θάχαν
μεγάλη
έπιδραση
στη
ζωή
της.
Μά
τί
ήταν
λοιπόν
αυτό
το
μυσ-
τήριο;
Ήθελε,
έπρεπε
να
μάθη!

Κι'
άξαφνα
η
γριά
μίλησε.

— Δέ
θέλω
να
πώ
τίποτα,
φι-
θύρισε.
Η
καλύτερα,
δέν
έχω
τίπο-
τα
να
πώ.
Πρωτότερα
παραμιλούσα,
δναιρευόμουν...
— Τζαίνη,
δέν
το
πιστεύω!
δταν
μιλούσες
πρωτότερα,
η
φωνή
σου
είχε
τόν
τόνο
της
άλήθειας.
— Λοιπόν,
ναι!
Θά
πάρω
το
μυσ-
τικό
μαζί
μου
στην
τάφο!
Κανένας
δέν
θα
μιλήση.
Άχ,
η
Έδιθ
θα
πε-
θάνη!
Τόδερα
εγώ
πώς
οι
πεθαμέ-
νοι
δέν
άναστήνουνται.
Ο
τάφος
τους
τραβά
και
τους
παίρνει
πίσω...
(Άκολουθεί)

ΒΑΣΙΛΙΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΟΙ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΟΙ

Ανάμεσα από τα δυο βουνα έβλεπα ένα τρίγωνο θάλασσα. Θάλασσα άπέραντη, που τελειώνει στη Μπαρμπάρια και στο Γεραλάτ. Θάλασσα παραγμένη από το δυνατό μαύστο, με άφροδες στην επιφάνεια που φαίνονται σαν γλάροι.

Ήθελα να πάω στην άκρογιαλιά. Δεν ήταν μακριά από το χωριό, μια ώρα μονάχα.

Μ' άρεσε να στέκω μόνος στην άκρη άπέραντης θάλασσας και να βλέπω τον οδρανό ν' άκουμπά πέρα στην επιφάνειά της. Άνοιγονται πλατείς όριζόντες στην ψυχή μου. Μαύ γεννιούνται πόθοι μεγάλοι για μακρινά ταξίδια, για τόπους περιέργους, γι' ανθρώπους άλλωτίκους.

Ο πόθος μου είναι τέρψη μεγάλη. Άνοιξιάτικη ημέρα, μαύστρος φρέσκος. Σάββατο άπόγευμα, σχολείο δεν έχουμε. Θα πάω στην άκρογιαλιά.

Ετρώγαμε το μεσημέρι με το δάσκαλο και του είπα το σχέδιό μου.

Ο Γιάννης, το παιδί του, που άνεβαίνει στα δέντρα σά γάτος, τ' άκουσε κι' έκαμα τα σχέδιά του. Είμαστε φίλοι με το Γιάννη. Είναι στη δεύτερη τάξη. Έδιδάσε το πρωί όρατα το μάθημά του: «Ο γάιδαρος είπε στα άλλα ζώα να φύγουν απ' το σπίτι...» «Μπράβο, Γιάννη, ώραια διαβάσεις» και τόν έχάδεψα... Γινήκαμε φίλοι. Δεν χρειάζονται μεγάλες εδερgeois για να κάμης φίλο ένα μικρό παιδί. Πές του ένα γλυκό λόγο, χαμογέλασε λιγάκι και ή άδολη ψυχούλα του σκληρώθηκε. Ο Γιάννης άκουσε το σχέδιό μου κι' έκαμε κι' αυτός το δικό του.

Όταν έφθασα απέξω από το χωριό, βλέπω το Γιάννη να με περιμένει με άλλα δυο παιδιά ξυπόλητα.

— Πού πάτε, Γιάννη; — Θα ρθούμε μαζί σου στην άκρογιαλιά.

Κι' άκτινοβολούσε έλο το πρόσωπό του από χαρά.

Μιά παράλειψη έκανε. Δέ μου σύστησε τους φίλους του.

— Μαζί μου; Όχι, παιδιά. Να πάτε πίσω στο χωριό.

Ο τόπος είχε βράχους, κακοτοπιές, μια λαγκαδιά. Να μην πάθουν τίποτα τα παιδιά.

— Να πάτε πίσω, παιδιά μου.

Μιά λύπη άπροσποίητη χύθηκε στα πρόσωπά τους. Τά λυπήθηκα. Ήθελα όμως ν' απολαύσω τη φύση χωρίς άνησυχίες. Έστάθηκαν αυλογισμένα και περίλυπα.

Όταν προχώρησα κάμποσο, γυρίζω το κεφάλι μου πίσω και τα βλέπω που με ακολουθούσαν διαστακτικά σε άπόσταση σά σκυλάκια.

Μόλις έστάθηκα, κρύφτηκαν μέσα στα σκίνα και τις μυρτιές σαν κουνέλια. Έπροχώρησα πάλι, και πάλι στάθηκα. Τα παιδιά από πίσω. Κρύφτηκαν πάλι στα σκίνα.

Άρχισα να θυμιάνω.

Όταν έφτασα στο έρημοκλήσι του ΑΓ-Γιάννη, που είναι στο δρόμο, κρύφτηκαν πίσω από τη γωνιά του. Σε λίγο άκουσα τις χαρούμενες φωνές τους. Άμέσως τους φανερώθηκα μπροστά και τράβηξα το μπαστούνι μου σά σπαθί.

— Πίσω, τους λέω, σάς έπραγα!

Ο Γιάννης κι' ένας άλλος τόσκασαν προς τα πίσω, ο τρίτος ξέκοψε προς τα εμπρός. Τόν είχα άπαχωρήσει από το κύριο σώμα.

— Άσε με, μπάρμπα, να πάω κι' εγώ στο χωριό. Δεν το ξανακάνω» μου είπε κλαίγοντας.

Έβουθηκολόγησα.

— Έμπρός! το είπα άδυστηρά και του άφησα ελεύθερη την όποχώρηση.

Έξακαλούθησα λυπημένος το δρόμο, γιατί έλύπησα τρεις φίλους μου.

Τό βράδυ στο σπίτι ο Γιάννης κρυφοκοιτάζει από την πόρτα. Φαίνονται μόνο το μισό του κεφάλι και τα δυο του μάτια.

Ήταν ένοχος.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Τό βλέπω πως άπόστασε έμε να καρτερώς, Μοθσα μου, κι' άνυπόμονα μου λές: Άντιό, πηγαίνω. Μαζί μου δεν μπορείς να ρθής στη χώρα της χαράς. Σ' άφήνω μες στο τρίστηρο, κι' εγώ — ψηλά άνεβαίνω!

— Σ' άφήνω γιά! Περήφανη Κυρά, τί με τηράς; Δέ βλέπεις το μικροκέλο, το βλέμμα το σβουμένο; Πήγαίνε! κι' είναι ή χώρα σου τόπος της συμφοράς. Κι' ές την κυκλώνεις μ' όνειρο γλυκό και μαγεμένο.

Δέ με γελάς. Άδύναμα τα δυό μου τα φτερά. Γιά να σε ξεπεράσουνε. Γι' αυτό στο μονοπάτι Καταμεις έστάθηκα. Μακριά τ' άσταφτερά

Όνειροτόπια σου φτωά, με θολωμένο μάτι. Μά τ' άφηψά, κι' άδιάφορα σου λέω: Κυρά μου, τράβα!

— Συντρόφισσα δεν έρχεσαι; τότες — σε πέρνω σκιάβα!

ΛΙΑΣ ΚΑΡΑΚΛΑΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

Άκου! σκορπιέται θριαμβευτικά της! Άνοιξης το γέλιο κρυσταλογέννητο, χαράς, κάθε χαράς [τραγουδία... και φτάνει τώρα ο ήχος τους τρανέ ε- [να περιγέλιο για δσες καρδιές άπόγειραν σ' όλοζερα [λουλούδια...]

Γλυκά ξεπνοών στα τριβάθα κι' οι [φωτεινές λαχτάρες τα γιασεμιά... μαγιάπριλα στο ροδο- [φως που σβίνει... και μια χαράγια από άβρες σπανιόλι- [κες κιδάρες με τρυφερή μελαγχολία τη θλίψη σου [άπαλύνει...]

Ροδογελούν τ' άμμόστρωτα και κάλι [μονοπάτια... λουσιμένοι στ' αβγινό το φως, λάμπουν [ίως πέρα οι κάβοι... κι' όμοι! ξανοίγουςτε — ψυχή, μήν κλαίς [—μπροστά στα μάτια, φουρτουνιασμένοι, δσες γυαλοί, κι' ό, [όδρανοί μου μπλάβοι...]

Ήχοθν καμπάνες γιορτινές! σαν ώσαν [νά... τουλίκες γαλάζιες, σαν θυμιάμα π' όλο ψηλά ά- [ναβαίνει... Τό «de profundis» μυστικές ψάλλουνε [τόσες λύπες! άράχνη λές πως κι' ή ζωή καίμους κρυ- [φούς σου ύφαινει.

Ή νοσταλγία άποσκόλητη γέρνει να [σοφ γλυκάνη βαθείς πληγές με τη χλωμή χαρά [καιρού κλιού... μ' σαν ξεπκήρης, ό, ψυχή, και δής [πως είναι πλάνη, πως σβίνει διτι λατρεύουμε καθώς ή- [χω φίλοι... Κυρά της Θάλασσας

ΕΙΚΟΝΕΣ

Της Κυριακής τ' άπόγευμα πέρασε με κρησ τσουχτερό. Ήταν μια χειμωνιάτικη μέρα. Έξω που και που περνούσε κανένας με σηκωμένο το γιακά, τα χέρια στις τσέπες και τρέχοντας. Δυνατός άερας φυσούσε κι' ο οδρανός ήταν γιομάτος μολυβένια σύννεφα.

Είμασαν μαζεμένοι στην τραπεζαρία, κι' απ' τις χαράμαδες της σόμπας φαίνονταν ή φωτιά που χοροπηδούσε. Σε μιάν άκρη ήταν καθισμένα τα δυο μικρά μου άδέρφια, με τόν ξάδερφό μας, και μιλούσαν μαζεμένα κοντά-κοντά.

Είχαν τις δικές τους κουβέντες. Καθένας έλεγε τα όνειρά του στον άλλο, κι' έξηγούσε τα σχέδιά του. Στα μάτια τους έβλεπε να λάμπη κάτι σά φλόγα.

Ζούσαν σε μια άτμόσφαιρα δική τους μελλοντική.

Ο ένας ήταν ναύαρχος, ο άλλος μηχανικός, ο τρίτος δικηγόρος. Κι' έλεγαν, και πιστεύαν να γίνουν αλήθεια. Κι' άκούγες συχνά μια λέξη «Θά». Μια λέξη που κρυβε μέσα της τόσα όνειρα.

Στην άλλη άκρη καθονται μισοκρυμένες οι δυο γιαγίες και μια γριά-θείά. Είχαν κι' αυτές τα δικά τους.

Στα μάτια αυτώνών ξεχώριζες κάτι σβουμένο, έβλεπες μέσα τους συντρίμια, στα πρόσωπά τους τα γερασμένα ήταν άπλωμένοι ένας ήμερος πόνος.

Κι' έλεγαν, κι' έλεγαν, ή μια στην άλλη, πως έζησαν, πως κέρασαν εκείνο τόν καιρό, τα βάσανά τους, τις χαρές τους, τα γλένια τους.

Ζούσαν σε μια άτμόσφαιρα δικιά τους, καλιά. Κι' άκούγες κι' απ' εκεί μια λέξη συχνά: «θυμιάμα». Μια λέξη που κρυβε μέσα της τόσες — θυμους.

Αυό είκόνες ήταν μπροστά μου. Ή μια ήταν ή άρχή της ζωής, που φαναζόταν και χαράζε μόνή της το δρομο που θάκανε ως να φτάση στο τέμα...

Ή άλλη ήταν το ίδιο το τέμα, που θυμόταν και ξανάφερα στο νοϋ του το δρομο που διάβηκε, τόν χαραγμένο απ' τη μορφα.

Γόρσια απ' τη μια μεριά κι' είδα πάλι τα μικρά που έξοκολουθούσαν να φλυαρούν για πράγματα που θά... γινόταν.

Κοίταξα κι' απ' την άλλη μεριά κι' είδα ξανά τις γριές, που με φωνή τρεμάμενη μιλούσαν για κείνα που... έγιναν.

Κάτι πόνεσα μέσα μου, βουβάθηκα, έσκυφα κι' έβαλα ένα ξέλο στη φωτιά που κόντεβε να σβήση... Τι νύλεγα δγώ;

Άνθισμένη Δεμονιά

ΘΑΙΨΗ

Μέρα χαρά Θεού. Όλα λουσιμένα στη λαχάδα. Ένας γαλάζιος-γαλάζιος οδρανός σκορπίζει ζαφείρια στους γυαλούς και χαμόγελα στους κάμπους... Κάτω απ' τάλπλετο φως του λάμπουν όλα, μα όλα, γιορτινά, καινούργια, όρατά.

Τό καρδαλό κατωκάκι πηδάει, θότρελλα πηδήματα, και σκορφαλώνει ως στη φρόχη. Μείσ' στο γρασίδι βόσκει τ' άρνάκι δίπλα στην προβατίνα. Ο γαϊδαρέλλος παρκάει ξεσαμαρωτός... τραγουδία τη λευτεριά του. Και το πιό ζηλευτό, τέσσερα παιδάκια ευπόλυτα, με άνασηκωμένα τα ρούχα τους, πλατσουρίζουν στο ρέμμα Άνεβαίνουν σ' ένα ύψωματάκι και απ' εκεί πέφτουν πιασμένα απ' το χέρι στο νερό. Νοιώθοντας απ' τις σταγόνες κιασμένη την άνακνή τους, και βρίσκοντας σ' αυτό διασκέδαση, έσπουν ύστερα σ' ένα δυνατό, ξενοιαστο γέλιο.

Μόνο ή Λιάνα, ξαπλωμένη σαν πάντα στη σαιζ-λόγκ, σά χαγιάτι, αιάνια άρρωστη, σιγοκλαίει. Μ' ένα άπότομο σπρώξιμο πετά μακριά τις κούκλες και τους φασουλίδες, που της κρατούν συντροφιά.

— Ω, πως τα βαρέθηκα πιά!

Ή ψυχή της με λαχτάρα πόθησε κάποια άλλα παιχνίδια, τρεξίματα στο λιβάδι, πλατσουρίσματα στη ρεσματιά, κνηνητά, γέλια. Γιατί τα παιδάκια κείνα νάχουν τόσο νερά ποδαράκια, τόσο κόκκινα μάγουλα, ένώ αυτή τίποτα απ' όλα αυτά;

Καρφώνει κάποιον μικρού, τα μεγάλα γκρίζα μάτια της, και ντρεται ή άρωση Λιάνα...

Πού είναι κείνο το κοριτσάκι που τρέχει στο λιβάδι; Για δέστε, φτερά κάνουν τα πόδια του. Μα δέ βλέπεις; δέν τη γνωρίζεις; είναι αυτή, μάλιστα αυτή! Τρέχει, όλο τρέχει...

Τό κατωκάκι τόβαλε στα πόδια, ως κι' ο γαϊδαρέλλος φοβήθηκε τα τρεξάματά της. Νά την τώρα μέσ' στο νερό με τάλλα παιδάκια, βουτίζεται, πηδάει.

Οι ξανθές κλεβίδες της Κατερίνας ξεπλέχτηκαν και του Γιακωβάκη το κουκάμισο κομματιάστηκε. Ή τρελλά Άλέκα κλαίει τα ηλωμένα της πόδια.

Της Λιάνας ή νταντελένια μπροστέλλα ξανεμίζει, κι' ο ρός φιόγκος γαϊδίστορσε από το μαλλιά της στα γέφυ, που τόν παρέρσε κίβλα σαν ένα μεγάλο τριαντάφυλλο. Μα τη μικρή δέν τη νοιάζει. Γελάει, χαιρέται, ξεχνιέται. όλοτελα ξεχνιέται. Ρόδινο χρώμα απλώνεται τώρα στα χλωμά μάγουλα.

και τα χειλάκια ροδιάρια σαλεύουν σαν σε παραμυθιό. Τ' άγέρι περνάει μέσα απ' τις κιστανόξανθες μπιούβες κι' άφνει ένα αιώτημα στην καρδιά.

Άς χαρή λοιπόν τη χαρά της! Ηλιογέννητη

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΟΥ

Τό είναι μου βαθιά νοιώθα γιομάτο από μια δροσεράτατη πλημμύρα μελίσι χνουδοτά λές μοιχε φέρει τα πιό καλά, τα σπάνια μύρα.

Πλημμύρα δυνατή που με δονάει με κάποια ήδονική άκνη τρεμούλα με κάτι όρατο, φως όραμα ή χρώμα, τοδ είναι μου γεμίζει κάθε άκραύλα.

Άγνό σά γλυκοανάσασμα άγγέλου σά θείο λογαλάσο βασίλειο, κι' έντός μου φωτεινό άκτινοβολάει καλύτερ' απ' το ράδιο κι' απ' τόν ήλιο.

Τί είναι ο θησαυρός μου; τί να είναι; ή νεότη μου; ή ύγεια μου; ή Μούσα; μια άσπιλη καρδούλα; τόσα χρόνια τουό κάκου να τόν μάθα πολεμούσα.

Και τώρα δέν χωρίζω άκόμα τί είναι, μ' άπλό, άγνό, όρατό πως τόν νοιώθα έντός μου άπαλά να γιγαντώνει μια φλόγα — της ζωής τόν άπλό κόθο! Περιπλοκάς

ΘΕΙΑ ΣΤΕΦΑΝΙΑ

Oh! triste, triste était mon ame... P. Verlaine

Ήταν, θυμιάμα, έξω απ' το χωριό. Σμά στις ράγιες του σιδεροδρόμου. Τό σπίτι της, — φτωχιά θειά Στεφανία... Ένα σπίτι γέμικο... με τη θωριά πρασινομένη. Πεσμένο μέσα σ' ένα ρημαμένο κίπο, γιομάτο άγριόχορτα, που χανε θεριέψει απ' την άφροντισία.

Θαρώ μόνο πως μια φοινικιά στην άκρια ξεμάκρυνε τα γυμνά της κλώνια ως μέσα βαθιά, σκιάζοντας τα φτωχά, τα θαμπωμένα τζάμια της κάμαρας της.

Και το σπιτικό της; Άγνά το θυμάμαι κι' αυτό — θαρώ πως ήταν παλιό, και τα έπιπλα φαγομένα...

Και γιά τη θειά Στεφανία κρύβο μια θολή άνάμνηση, Μ' άγαπούσε πο-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

1. ΠΟΠΠ Γ. ΠΑΓΙΑΥΛΑ, Άρχοντεπούλα, Χίος. Α' Βραβείον 25000 Διαι. Λύσειον, Α' Βραβείον Λύσειον Πεντάθλου, Ίσότιμος 24900 και 25100 Διαι. Λύσειον. — 2. ΚΑΝΕΛΑΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΕΑΗΣ, Στέφανος Δέση, Πλωμαρίον. Α' Βραβείον Λευκών Αίσειον Πεντάθλου. — 3. ΑΙΤΣΑ Χ. ΒΟΥΓΡΑΔ, Γλυκοκίλιτη, Άθήναι. Ίσότιμος Α' Βραβ. 23700 Διαι. Λύσειον, Βραβείον Β' Τάξεως 2800 Διαι. Ήσπαθάρματος. — 4. ΕΑΑΗ Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΟΒΟΥΛΟΥ, Άγνή, Πειραιεύς. Ίσότιμος Α' Βραβ. 25300 Διαι. Λύσειον.

